

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacræ Theologiæ Professoris, Et sanctæ Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtvtibvs,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiæ Moralis præcipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

An propositum exequendi rem honestam in cultum Dei, sufficiat ad votum.
punct. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

An propositum exequendi rem honestam in cultum Dei sufficiat ad votum.

S V M M A R I V M.

- 1. *Suadetur sufficere propositum.*
- 2. *Contrarium statuitur.*
- 3. *Satisfit contrariis.*

Ilximus votum esse *promissionem*; sed an id necessarium sit, vel solum propositum sufficiat non satis apud Doctores confat. Viderit namque ad votum sufficere propositum, exequendi rem honestam in cultum Dei. Quia hoc propositum obligationem inducit. Quod probat Texus in c. qui bona 17. q. 1. Vbi inquit Gregor. mag. Qui bona agunt si meliore agete deliberent; & post delibera non faciunt, licet in prioribus bonis peruertere, in conspectu ramen Dei occidentur ex deliberatione. Sed cadere in conspectu Dei, est culpam coram illo committere falem leuem iuxta illud proverbiorum 24. n. 16. Scriptis in die cedit iustus; & illud, qui stat videat ne cadat, ergo propositum obligationem inducit. Idem probatur ex c. *confutatio de Regularibus*, vbi consultus Innocentius tertius. An sufficiens habitus regularem tenetur in religione peruertere vel posse, ad facultum reveri. Respondet, sic esse distinguendu, vel is, qui convertitur propositum absoluto vita mutare, vt in habitu regulare omnipotenti Deo de cetero famulatur; vel conditionaliter experiri obseruantiam regularem; vt ita demu si intra annum ei placuerit, profiteatur ordinis disciplinam, aut forte si non plauerit, moribus emendatis ad statu reveretur primum, in primo casu deberet, vt reguliter vivat, ad laxiorem saltem regulam transire. Ergo ex proposito absolute oritur obligatio; idem probatur ex c. *statuum eodem tit. de regularibus*, vbi inquit Greg. IX. Novitius posse liberè ad priorem statum intra annum redire, nisi euidenter appearat, quod tales absoluto volunt vitam mutare & in religione perpetuo Domino se feruere. Ergo ex sola voluntate nascitur obligatio. Deinde probatur ex illo *Lxx* 9. Nemio mitiens manum ad aratum & trespicente terro aptus est regnus Dei. Si igitur non est apud regnum Dei qui manum, hoc est, voluntatem ad bonum applicat, & potest retrocedit, manifestum est, voluntatem, & propositum aliquis boni obligacionem inducere. Et ratio esse potest, quia eo ipso quod in gratiam Dei, bonum faciendum, propositum, obligatio illud exequi, ne inconstans, infidelitatis, & mendacij arguiris. Addo non satis constare, quid promissio iuperat ad propositum exequendi rem, & in quo a proposito distinguitur. Ergo vel propositum inducere obligationem, vel nulla inducit promissio. Fauerit huius parti ea definitio voti quam refevit D. Thomas 2. 2. q. 88 art. 1. Quaeq; ab antiquis Doctribus erat approbata nempe, votu est conceperio boni propositi, ex animi deliberatione firmata, quis quis ad aliquid faciendum, vel non faciendum, sibi obligat. Ergo ex solo bono proposito deliberatione firmato, sive promissio fundamento votum resulat, & obligatio; Sic sentiunt communiter Canonicis cum Gloss. in clitter *de voto*, verbo *propensus* & c. *consulit*, & c. *statuum de Regul.* fauerit Palad. 4. diff. 3. 8. q. 1. art. 1. num. 11. D. Anton. p. 11. 1. i. 2. initio & alijs plures relativi à Gut. 1. 2. canon. 9. 22. n. 32.

Ceterum omnino dicendum est, solum propositum quantius absolutum, & efficax non sufficere ad votum. Quia non inducit obligationem qua ad votum necessario requiretur. Hoc enim obligatio nasci debebat ex aliqua lege extrinseca imponente obligationem omnibus illis, qui de bono aliquo faciendo, bonum propositum conceperint, vel ex propria voluntate proponentibus, vel ex natura ipsius propositi. At ex nullo capite hac obligatio nascitur. Non quidem ex legesuna enia talis ostendit potest. Non ex propria proponentis voluntate, cui hec solam sit facienda, quod proponunt, non tamē se obligandi. Neji item ex natura ipsius propositi. Alias si proponentes firmiter seruire diuinam precepta, duplice peccato peccare, quodlibet violando, primo aduersus praeceptum violati, secunda aduersus obligationem proposito inductam. Item si aliquod confluum Evangelicum seruire proponeres, v.g. *Dare et elemosynam pauperi petenti*, (estis non grauitate indigentes) vel audire misericordiam singulis diebus, & haec emittentes, peccates & non vicecum; sed grauitate, quia illa materia grauius est, & sufficiens ad peccatum mortale, vt collat, si facto voto omittenter. Ergo si propositum hanc similiter obligationem inducit, illius transgressio moralis erit. Quia omnia sunt ab iuranda, efficiunt ergo propositum ex se nullatenus inducere obligationem, & consequenter ad votum non sufficiunt. Erita tamen potest alios antiquiores Silvestri, verbo *votum* 1. q. 2. Nau c. 12. 2. 26. Gut. lib. 2. canon. q. 2. 2. n. 32. Azo 1. p. 11. 1. moral. 1. 11. c. 12. q. 5. Cou de p. 11. p. 8. 3. n. 11. Valent. 1. 2. diff. 6. 9. 6. punct. 1. in solutione ad secundum Säch. 1. 4. de voto 1. 2. n. 20. Suar. tom. 2. de Relig. l. 1. de voto c. 2. n. 3. Lessius 1. 2. cap. 40. dub. 4. n. 21. Bonac. 10. 2. diff. 4. q. 1. de voto punct. 1. in principio. Et videtur manifeste conuincit ex editis. Vbi de quodā morbo labo-

rante dicitur, si ultra propositum mutandæ vita, non est progressus in voto, non tenet.

3. Neque obstant in contrariū adducta, Negamus enim propositum aliquā per se obligationem inducere, & ad texū in c. qui bona facilis est solutio. Quī enim bonum propositum non exequitur, eadē à deliberatione, non catu, contineat culpam, sed casu relinquentē perfectionis viā. Ad texum in c. *confut.* & in c. *statuum* & similia. Dicendum estabi propositum pro voto sumi. Quia sumuntur propositū cum intentione se obligandi. Antiquitus enim ex eo vōlum, quo quis habuit Religionis nouitiorum scilicet, protestans velle at solute vitam mutare, censebatur vōsum facere peruerteri in Religione, & cum de hoc voto per illam protestationem publice constare, cogebatur ad illius obseruantiam, nec permissibet recedere abique legitima causa. Vel saltem abfīque transitu ad religionem latitudinem: postea tamen (vt bene adiutet Lessius illo 4. dub. 4. n. 21.) Statutum fuit ut nouitius liber relinqueretur ad facultum redire, nisi de voto expresso peruerteri in religione constaret, c. litter. *Statutum de voto* & qui post votum eodem sit. in 6. Vtba illa Christi Lue. 9. nihil aduersus nostram cunctem copiū cludunt Germanus enim sensus illorum c. cl. Chirurgi sequitur decretim in officio predicationis, si ad alia facultaria anima applicat, tali officio (quod regnum Dei vocatur) apud non censūt non est apud ad arandum, qui iniecta ad suam manū, reti oculis venit. Ex qua expositione non inferat, aliquam ex proposito obligationem nasci, cuius omisio culpam inducat. Sic explicit Malalonatus super hunc locum. Vide Stacez latimē supradicta verba expenduntur libro de voto cap. 2. n. 18. usque in finem.

Ad Argumentum ex ratione petrum. Respondeo integrando ex defertione boni propositi de re non obligacione, sed in consti-
tutione, fidelitate, vel veritatem. Nam constanza, propter et virtus
obligacionem inducens, solum inclinar ad peruertere in bono obligatorio; in bono autem non obligatorio inclinat
ad peruertere, ut non adhuc causa legitima tentocendi. Ac illa stante cestat inconstituta. Quia prudentia est, morare con-
silio. Quod si absque vila legi causa recessus fiat, culpam conuicte. Quia negari non potest, inordinatum est, a via in-
conciata perfectio defecit, absque vila causa. Quia saltem
est actus oriosus. Non tamē haec inordinatum culpam veniale
exedit: vt bend docuit Lessius lib. 3. de iustitia cap. 3. dub. 6.
in fine. Suar. tom. 2. de Religion. lib. 1. de voto c. 2. n. 7. Neque
enim desistere a bono proposito, aduersatur fidelitati, aut veritate. Haec namque virtutes solum obligant ad exequendum ea,
que firmiter exequenda proposita sunt, nihil autem firmiter, &
invariabiliter proponit exequendum, nisi quod proponit
voto, vel Iuramento firmatur, ut constat ex dictis. Ergo pro-
missione voto, vel Iuramento seclusis, virtus fidelitatis, aut veri-
tatis non obligat. Et ratio a priori est. Nam proposito aliquod
faciendum absque vila promissione nemini obtinetur. Non
ergo fidelitatem lēdere potest, deinde non afferit tem illam ab-
solutē & invariabiliter est factum, sed est factum specta-
to, animo, quem de praetenti haber. Quod verum est, quamvis
postea mutato animo ab illa facienda desistat. Ergo veritatem
non lēdit. Ad confirmationem de distinctione proposito à pro-
missione latissime responderet Valentin. 2. 2. diff. 6. 6. punt. 1. q. 1. Egō vero in eo distinguo ex ultimo, ut propositum, folam in-
tentione faciendo opus, continet: propositio vero superaddat
illi intentioni voluntatem alteri se obligandi. Nam (ut statim
dicimus,) absque hac voluntate propositum non subsilit. Ad fe-
cundam confirmationem adeit aequi uocatio in illa antiqua de-
finitione voti. Autem inquit de deliberatione firmatur boni pro-
positi conceptio tanquam ex cōditione, sive qua non. Quia ab
deliberatione seu libertate firmari non potest; sed non tanquam
ex causa formalis. Quia deliberatio non est formalis causa ob-
quam propositum firmatur, sed voluntas se alteri obligandi fu-
peraddita proposito. Haec est, quia firmatum continentur; pro-
inde cum dicatur votum esse propositum deliberate firmatum,
addendum est; firmatum voluntate se obligandi, seu firmatum
propositum.

P V N C T V M III.

An promissio vera requiratur ad votum, vel sufficiat simulata.

S V M M A R I V M.

- 1. Qualiter simulatio contingit.
- 2. Si promissio est absque animo, & intentione trahendis obligacionem, non constituit votum.
- 3. Si est, absque animo exequenda rem promissum, aliquantum votum non constitutum.
- 4. Contrarium est probabile.
- 5. Est satis rationibus num. 3. adductus.
- 6. Explicatur quale peccatum sic vobis aliqua simulatio ex supradictis.

1. Constitut.